

DRUHÝ PRÍBEH

Rozlúčka

„Váš pes?“

Nana Kótake sedela na barovej stoličke a so zdvihnutým obočím nakláňala hlavu na bok. Pracovala ako zdravotná sestra v miestnej nemocnici. Zvykla si zastaviť sa v kaviarni každý deň po práci.

„Áno, volal sa Apollo,“ odpovedal Mucuo Hikita a zložil si zapršané okuliare.

Mucuo mal tridsaťsedem rokov. Nosil krátky zostrih a bradu, na sebe mal polokošeľu a krátke nohavice, na chrbte rukasak. Stál celý premočený vo vchodových dverách.

„Prší? Veď podľa predpovede malo dnes byť pekne.“

Nagare Tokita vyšiel zo zadnej miestnosti s uterákom.

„Vďaka,“ povedal Mucuo a chvatne si ho vzal.

„Áno, občas ste ho vzali sem do kaviarne. Zlatý retriever, všakže?“

„Áno, ten.“

„Stalo sa niečo?“ spýtal sa Nagare a Mucuo sa okamžite zatváril sklúčene.

„Áno, minulý týždeň zomrel na starobu. Mal trinásť rokov.“

„Och, nie. To mi je ľúto...“

„Hej, no... nebolo to preňho asi také ťažké. Hádam pri tom netrpel,“ odvetil Mucuo, zatiaľ čo si uterákom utieral mokrú hlavu.

„Hádam?“ spýtala sa Kótake.

„Ach, no... keď umieral, moja žena...“ Mucuovi preskočil hlas. Po chvíľke ticha sa rozhodne nadýchol a zdvihol zrak.

„Apollo bol síce pes, ale za tých trinásť rokov mal pre nás nesmierny význam. Chceli sme mať deti, dokonca sme skúsili asistovanú reprodukciu, no nešlo to, viete...“

„Ale trinásť rokov je na psa pekný vek. To je skoro deväťdesiat v ľudských rokoch, nie? A na veľkého psa, ako je zlatý retriever, je to naozaj dosť, všakže?“ spýtala sa Kótake nežne a dívala sa priamo na skleslého Mucua.

„To je. Obaja sme boli pripravení. Posledné dni pred tým, než odišiel, sme sa oňho so ženou striedavo starali, len aby nebol sám. Vôbec nás to neobťažovalo. Práve naopak, vážili sme si každý spoločne strávený deň a dúfali sme, že sa to ešte neskončí, že bude žiť ešte o sekundu dlhšie. Mysleli sme iba na to.“

Nagare počúval Mucua s pohľadom zapichnutým do zarámovanej fotky vedľa pokladnice: usmiata Kei Tokita. Jeho výraz sa nezmenil. „Viem, o čom hovoríte,“ povedal vecne, akoby len pre seba.

„Keď Apollovi klesla teplota a zmietal sa v krčoch, žena pri ňom zostávala a nespala. No práve preto...“

„Och, nie...“ Kótake a Nagare si vymenili pohľady.

„Áno, stalo sa to, keď pri ňom bola ona. Zobudila sa, no Apollo sa už nehýbal.“

„Ale... to sa predsa...“

„Áno, viem. To sa proste stáva. Aj ja som jej to hovoril. Lenže nedokáže si odpustiť, že vtedy zaspala a nemohla sa s ním na konci rozlúčiť.“

„Takže, inak povedané, to *vaša žena* sa chce vrátiť do minulosti?“

„Ach, nie celkom.“ Mucuo pokrútil hlavou. „Ona totiž stále nevie, že sa v kaviarni dá cestovať v čase.“

„Čiže nad čím uvažujete?“

„Ja len že... ak by sa dalo vrátiť naspäť a vidieť Apolla ešte aspoň raz... Myslel som si, že by sa mohla potešiť...“

„Chápem.“ Kótake prikyvovala a slamkou vysfkala zvyšok ľadovej kávy.

Nagare so založenými rukami počúval Mucua.

„Viete, že existujú pravidlá pre návrat do minulosti?“ spýtal sa.

„Áno... Čítal som o kaviarni chýry v časopise.“

„V časopise?“

Mucuo vytiahol z ruksaku časopis, aby rozptýlil pochybnosti Kótake a jej obočie sa vrátilo na pôvodné miesto.

„Čo je to?“

„Nevideli ste to?“

Kótake prevracala stránky časopisu a krútila hlavou. Ešte kým ho držala v rukách, Mucuo otočil niekoľko strán a prstom ukázal na akýsi článok.

„Nech sa páči, čítajte.“

„*Pravda o vychýrenej kaviarni, ktorá vás dokáže vziať späť v čase.*“ Čo to je?“

Kótake sa prekvapene pozrela na Nagareho.

„Dávnejšie sem prišiel nejaký novinár. Fúha, koľko je to už rokov? Kazu len nastúpila na strednú školu... sedem či osem rokov.“

Kótake sa opäť zahľadela do časopisu.

„Kaviareň sa volá Funiculi funicula. Hovorí sa, že sa v nej dá preniesť v čase. Vďaka tomu sa stala takou slávnou, že sa pred ňou každodenne tvoria dlhé rady zákazníkov...“

Kótake nahlas predčítala úvod, zvyšok dočítala potichu.

„Je to dosť starý časopis. Prekvapuje ma, že ho ešte niekto má,“ povedal Nagare, kým plnil vrecúško kávovými zrnami, ktoré si Mucuo objednal.

„Našiel som ho v antikvariáte. V článku sú dokonca aj pravidlá,“ odpovedal Mucuo s pyšným úsmevom.

V časopise bolo vypísaných päť pravidiel.

Keď sa vraciate v čase, stretnúť môžete len ľudí, ktorí kaviareň navštívili.

Prítomnosť nezmeníte, akokoľvek sa usilujete.

Na stoličke, ktorá umožňuje návrat do minulosti, sedí duch.

Keď sa prenesiete do minulosti, nesmiete vstať zo stoličky, ani sa z nej nikam pohnúť.

Máte obmedzený čas.

Kótake zdvihla časopis. „Summa summarum, vôbec sa tu nepíše, či sa v kaviarni naozaj dokážeš preniesť do minulosti. Mali by ste ich zažalovať za urážku na cti!“ Nahnevane vydula líca.

„Počet zákazníkov sa nejako zásadne nezmenil,“ povedal Nagare a škrabal sa na hlave. „Oukej, nech sa páči, jedno vrecko nepomleť kávy. Poprosím tisícdivsto jenov.“

Nagare podal Mucuoovi vrecko s kávovými zrnami a rytmicky ťukal do tlačidiel na pokladnici.

„Ach, áno...“ zakoktal sa Mucuo. „Vďaka za toto.“ Vrátil poskladaný uterák a zaplatil.

„V každom prípade, ak si vaša žena želá vrátiť sa v čase, bez problémov. No neodporúčam to, ak s tým sama nesúhlasí... Nezáleží, či cestovaniu v čase verí, alebo nie, ale musí pri ňom dodržať určité pravidlá. V časopise napríklad nepíšu, že ak sa vrátite do minulosti, musíte vypiť celú šálku kávy, kým vychladne. Ak by vaša žena cestovala do minulosti a nevypila by všetku kávu, zmenila by sa na ducha a zostala by sedieť pri tom stole.“

„Č-čože?“ Mucuo sa obzrel na ženu v bielych šatách.